

Arrest

nr. 229 600 van 29 november 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERHAEGEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 5 juli 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 2 mei 2019 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 augustus 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. D'HONDT, die loco advocaat K. VERHAEGEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 22 mei 2018 dient verzoeker een visumaanvraag gezinshereniging in bij het Belgisch consulaat te Tel-Aviv. Verzoeker wenst zich te voegen bij de genaamde HBY die erkend vluchteling is en in België verblijfsrecht heeft.

1.2. Op 18 februari 2019 wordt door de verwerende partij advies ingewonnen bij het openbaar ministerie.

1.3. Op 26 juli 2019 geeft het openbaar ministerie een negatief advies inzake de aflevering van een visum gezinshereniging wegens niet-erkenning van het huwelijk en strijdigheid met de openbare orde.

1.4. Op 2 mei 2019 wordt beslist tot weigering van het visum. Dit is de bestreden beslissing:

“Commentaar: Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10,1,1,4 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat een visumaanvraag gezinshereniging ingediend werd op naam van TAF "01/01/1990, van Eritrese nationaliteit, om de echtgenote in België, HBY "(...)1992, erkend vluchteling van Eritrese origine te vervoegen;

Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat op 16/01/2010 in Eritrea werd afgesloten.

Overwegende dat artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procédure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, waarbij in het bijzonder rekening wordt gehouden met artikelen 18 en 21;

Overwegende dat artikel 18 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht bepaalt dat voor de bepaling van het toepasselijke recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, geen rekening wordt gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door het WIPR aangewezen recht;

Overwegende dat artikel 21 de openbare orde-exceptie bedoelt en het mogelijk maakt om een bepaling van het buitenlands recht te weigeren voorzover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde;

Overwegende dat artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde;

Overwegende dat een dergelijk huwelijk onverenigbaar is met de beginselen van openbare orde;

Overwegende dat uit het administratieve dossier de volgende elementen gebleken zijn:

In huidig geval kwam mevrouw op 02/08/2017 aan in België. Ze verklaarde gevlucht te zijn uit haar land op 30/08/2016 omwille van problemen met de regering en de verplichte langdurige legerdienst.

Haar echtgenoot zou in Israël verblijven. Het koppel heeft geen kinderen hoewel ze gehuwd zijn sinds 2010. Op 22/12/2017 wordt ze erkend als vluchteling. De man dient enkele maanden later een aanvraag gezinshereniging in op grond van een Eritrees huwelijksdocument van een religieus huwelijk. Uit het visumdossier blijkt dat het uittreksel strafregister van de man een andere geboortedatum bevat dan op de andere documenten. Bovendien valt het onze dienst op dat de handtekeningen op de huwelijksakte verschillen in het Tigrees en de vertaling.

Onze dienst vroeg de ambassade tevens een interview af te nemen van de aanvrager. Hieruit blijken de volgende elementen:

- de man kan enkel de naam van zijn echtgenote geven maar niet haar geboortedatum*
- betrokkenen zouden uit hetzelfde dorp komen*
- volgens de man heeft zijn echtgenote 7 broers/zussen, volgens de vrouw slechts 6*
- volgens de man vroegen zijn ouders aan haar ouders het akkoord om te huwen*
- na het huwelijk was er slechts een klein feest (de man geeft niet veel details hierover)*
- na het huwelijk woonden ze samen in het huis van zijn ouders*
- ze zagen elkaar voor het laatst op 04/10/2010. De man zegt dat hij naar Ethiopië vertrok en dat zijn echtgenote hier niet van op de hoogte was. De man is al sinds 2011 in Israël.*
- Volgens de man hebben ze regelmatig contact via telefoon*

In het licht van deze elementen besliste de Dienst Vreemdelingenzaken op 18/02/2019 om het advies van de Procureur des Konings te vragen met betrekking tot de erkenning van dit in het buitenland voltrokken huwelijk.

In zijn advies van 08/04/2019 is de Procureur des Konings van mening dat het huwelijk tussen betrokkenen er duidelijk enkel op gericht is om een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen. De Procureur des Konings verwijst in zijn advies naar de volgende elementen:

- De vrouw zou nog minderjarig geweest zijn op het tijdstip van de huwelijksvoltrekking.*
- Gearrangeerd huwelijk: Het huwelijk werd door de ouders van betrokkenen geregeld.*
- Weinig tot geen huwelijksleven: Op 16.01.2010 zijn ze gehuwd in Eritrea. Na het huwelijk woonden ze samen in het huis van zijn ouders. Op 04.10.2010 zouden meneer en mevrouw mekaar voor het laatst hebben gezien. Meneer vertrok naar Ethiopië zonder dat mevrouw hiervan af wist en zonder dat hij wilde dat mevrouw hem vergezelde. Meneer wilde niet terug in legerdienst. Meneer arriveerde in 2011 in Israël. Zijn vrouw bleef in Eritrea tot in oktober 2016. Dan vluchtte ze weg uit Eritrea, via Ethiopië, Libië en Italië naar België, waar ze in augustus 2017 asiel aanvraagde. Meneer weet niet met wie ze Eritrea verliet. Het is vreemd dat mevrouw niet naar haar man in Israël ging. Op 22.12.2017 werd mevrouw erkend als vluchteling en op 22.05.2018 dient meneer een aanvraag gezinshereniging in vanuit Israël waar hij nog steeds verblijft en blijkbaar een tijdelijk verblijfsrecht heeft. Ze hebben mekaar intussen al na meer dan 8 jaar nog steeds niet teruggezien. Van een echt huwelijksleven is er tot op heden dus nog geen sprake geweest, zelfs niet van een reële relatie. Het is dan ook raar dat ze nu ineens na al die jaren terug een gezin zouden willen vormen.*
- Weinig kennis van mekaars personalia en achtergrond: Meneer kent blijkbaar de geboortedatum van mevrouw niet. Meneer weet niet hoeveel broers en zussen mevrouw heeft.*
- Weinig relatiebewijzen. Mevrouw werd aangeschreven om bewijzen van hun relatie en haar contacten met meneer aan het parket over te maken. Uit de voorgelegde chatberichten valt qua inhoud niet veel af te leiden. Meneer kan zo met meerdere vrouwen contact houden. Er is geen enkele foto waarop ze beiden op staan. Er was slechts een miniem trouwfeest.*

In zoverre het vreemde recht niet sanctionerend zou optreden tegen geveinsde huwelijken, kan elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde, een huwelijk weigeren te erkennen wanneer het er in hoofde van beide partners of één van hen enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen voor één van de echtgenoten. Het huwelijksinstituut is immers een wezenlijk bestanddeel van het Belgisch rechtsbestel en een miskenning van dat instituut maakt een schending uit van de Belgische openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht).

Derhalve weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het huwelijk in kwestie te erkennen waardoor het bijgevolg niet het recht op gezinshereniging opent. Het visum wordt derhalve geweigerd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert drie middelen aan die samen worden behandeld.

"EERSTE MIDDEL: Schending van artt. 27 en 30 WIPR, schending van de formele motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel en art. 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991. Artikel 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991 stelt: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. Het afdoende karakter van de motivering houdt in dat de motieven pertinent moeten zijn, wat wilt zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moeten hebben, en dat ze draagkrachtig zijn, wat wilt zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de beslissing de motieven moet kunnen aantreffen derwijze dat kan worden nagegaan of de overheid van redenen die in feite en rechte juist zijn, of de overheid die gegevens correct heeft beoordeeld, en of ze op die gronden redelijkerwijze tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is een annulatieberoep tegen de beslissing in te dienen (RvS, 18 januari 2010, nr. 199. 583; RvS, 11 december 2015, nr. 233. 222). Het visum werd aangevraagd op grond van een religieus huwelijk dat in Eritrea werd afgesloten in 2010. Het blijkt uit de bestreden beslissing niet of het huwelijk werd geregistreerd bij de burgerlijke stand of niet. Verzoeker is in de onmogelijkheid om zijn huwelijksband aan te tonen met officiële documenten overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale

overeenkomsten betreffende dezelfde materie (WIPR). Artikel 30, §1 WIPR stelt: "Een buitenlandse rechterlijke beslissing of authentieke akte moet worden gelegaliseerd om in België geheel of bij uittreksel, in origineel of bij afschrift, te worden voorgelegd." Gelet op het feit dat er geen authentieke akte voorligt, kan de akte niet beschouwd worden als zijnde 'Voorgelegd in België'. Bijgevolg stelt de vraag naar de toepassing van artikel 27 WIPR zich niet. Verwerende partij baseert zich dan ook verkeerdelijk op art. 27 WIPR om zelfs maar over te gaan tot het inwinnen van het advies van het parket om de akte al dan niet te erkennen. De beslissing is niet op correcte juridische gronden gebaseerd.

TWEEDE MIDDEL: schending van artikel 12 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, artikel 21 van het Handvest, artikelen 1.1 en 2 van het Internationaal verdrag van 7 maart 1966 inzake de uitbanning van alle vormen van rassendiscriminatie, schending van artikel 8 van het EVRM, schending van de artikelen 10, §1, 4° en 11, §1 en 12bis Vw., schending van motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en zoals vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de zorgvuldigheids- en redelijkheidsverplichting als beginselen van behoorlijk bestuur. Motieven: Verwerende partij motiveert de bestreden beslissing door te stellen dat het huwelijk van verzoeker niet erkend kan worden wegens strijdigheid met de openbare orde. Verwerende partij verwijst naar de volgende 'feiten':

-de handtekening op de huwelijksakte en de vertaling zouden verschillend overkomen voor verwerende partij

-verzoeker zou enkel zijn vrouw haar naam weten, niet haar geboortedatum

- ze zouden uit hetzelfde dorp komen

- volgens verzoeker zou zijn vrouw 7 broers/zussen hebben, volgens zijn vrouw

- verzoekers ouders zouden de ouders van zijn vrouw om haar hand gevraagd hebben

- na het huwelijk zou er een klein feest geweest zijn

-ze zagen elkaar laatst in 2010

-ze hebben regelmatig contact via de telefoon

Op basis van die elementen besloot verwerende partij naar eigen zeggen het advies van het parket te vragen met betrekking tot de erkenning van een akte die niet aan de voorwaarden voldoet om al dan niet erkend te worden. Verwerende partij maakt zich het advies van het parket eigen door het over te nemen in de motivering. Het parket meent dat het om een schijnhuwelijk (sic) gaat. Het parket wijst op het feit dat de referentiepersoon minderjarig was toen het huwelijk werd gesloten, dat ze samenwoonden in het huis van verzoekers ouders na het huwelijk, dat verzoeker naar Ethiopië zou gegaan zijn zonder zijn vrouw in te lichten, dat hij haar niet meenam naar Israël, dat verzoeker niet weet met wie zijn vrouw Eritrea ontvlucht is, dat het vreemd is dat de referentiepersoon niet naar Israël ging, dat ze weinig kennis hebben van elkaars personalia, dat er weinig relatiebewijzen zijn en dat meneer zo met 'meerdere vrouwen contact' houden, dat ze niet samen op een foto staan.

Toepasselijk recht:

Nationale bepalingen: Art. 10. § 1 Vw.: (...). Art. 11, §1, tweede lid Vw.: (...). Art. 12bis Vw.: (...)

Een omzendbrief van 17 juni 20091 verduidelijkt dat er voor het bewijs van de familieband een cascadesysteem geldt:

"1. Een cascadesysteem

De vreemdeling die een verzoek tot gezinshereniging indient op basis van artikel 10, 10bis, 40bis of 40ter van de wet van 15 december 1980 moet het bewijs van zijn bloed- of aanverwantschapsband of partnerschap met de vreemdeling bij wie hij zich voegt of die hij begeleidt, voorleggen. Het regime van het bewijs van de familieband wordt voorzien in artikel 12bis van de wet voor wat de gezinshereniging met een vreemdeling betreft (art. 10 en art. 10bis) en in artikel 44 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 tot uitvoering van de wet voor wat de gezinshereniging met een Europese burger of een Belg betreft. Het wordt in de vorm van een cascadesysteem georganiseerd. De familieband wordt dus door middel van de volgende bewijsmiddelen vastgesteld:

1. officiële documenten die deze band aantonen, opgesteld overeenkomstig de regels van het internationaal privaatrecht, zowel wat de inhoudelijke en vormelijke voorwaarden als wat de legalisatie betreft; Het gaat om de belangrijkste regel, waarvan de twee andere bewijsmiddelen afwijken. Over het algemeen gaat het om een letterlijk afschrift van het origineel van de akte die overeenkomstig artikel 30 van het Wetboek van internationaal privaatrecht gelegaliseerd werd.

2. "andere geldige bewijzen

Deze bewijzen gelden slechts indien het voor de vreemdeling onmogelijk is om officiële documenten voor te leggen en zijn onderworpen aan de discretionaire beoordeling van de Dienst Vreemdelingenzaken 3. een onderhoud of een aanvullende analyse Het onderhoud is eerder gericht op

het vaststellen van het bestaan van een huwelijksband (of een partnerschap), terwijl de aanvullende analyse, in dit geval de DNA-test, gericht is op het bewijzen van het bestaan van de afstammingsband." Europeesrechtelijke bepalingen:

Overweging 8 van de Gezinsherenigingsrichtlijn: de situatie van vluchtelingen [...] bijzondere aandacht [vraagt] vanwege de redenen die hen ertoe hebben gedwongen hun land te ontvluchten en die hen beletten aldaar een gezinsleven te leiden. Om die reden moeten er voor hen gunstigere voorwaarden worden geschapen voor de uitoefening van hun recht op gezinshereniging." Artikel 11.2 van de Gezinsherenigingsrichtlijn stelt: "Wanneer een vluchteling geen officiële bewijsstukken kan overleggen waaruit de gezinsband blijkt, nemen de lidstaten ook andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking, die overeenkomstig het nationale recht worden beoordeeld. Een beslissing tot afwijzing van het verzoek mag niet louter gebaseerd zijn op het ontbreken van bewijsstukken." In het kader van die verplichting om rekening te houden met andere bewijsmiddelen hebben de lidstaten geen beoordelingsruimte (Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, p.23, geciteerd in stuk 3, UNHCR en Federaal Migratiecentrum Myria, Gezinshereniging van begunstigden van internationale bescherming in België: Vaststellingen en aanbevelingen, juni 2018, pg. 18.) De Europese Commissie spoort de lidstaten aan om zich bij het gebruik van hun beoordelingsmarge in het kader van gezinshereniging zoveel mogelijk te laten leiden door humanitaire motieven en een bijzonder zorgvuldig onderzoek te verrichten, (stuk 4, Europese Commissie, Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, COM(2014) 210 Final, 3 april 2014, p.22, beschikbaar op <http://ec.europa.eu/transparency/readoc/rep//2014/NL/I-2014-210-NL-FII.Pdf>) Het UNHCR stelt in haar antwoord op het Groenboek van de Europese Commissie inzake het recht op gezinshereniging van derdelanders: "Following separation caused by forced displacement such as from persecution and war, family reunification is often the only way to ensure respect for a refugee's right to family unity. (...) It is with this in mind that UNHCR advocates for family reunification mechanisms which are swift and efficient in order to bring families together as early as possible." (UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), Refugee Family Reunification. UNHCR's Response to the European Commission Green Paper on the Right to Family Reunification of Third Country Nationals Living in the European Union (Directive 2003/86/EC), februari 2012, beschikbaar op <http://www.refworld.org/docid/4f55elcf2.html>)

In het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie C-635/17 van 13 maart 2019, wordt het volgende gesteld: "Wat de verplichtingen van de gezinshereniger en van zijn bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid betreft, zij eraan herinnerd dat een dergelijk verzoek volgens artikel 5, lid 2, eerste alinea, van richtlijn 2003/86 met name vergezeld moet gaan van „documenten waaruit de gezinsband blijkt". Artikel 11, lid 2, van deze richtlijn preciseert dat het om „officiële bewijsstukken" moet gaan en dat bij gebreke daarvan de lidstaat „andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking neemt". Artikel 5, lid 2, tweede alinea, van de richtlijn preciseert dat „teneinde bewijs voor het bestaan van een gezinsband te verkrijgen, de lidstaten desgewenst gesprekken [kunnen] houden met de gezinshereniger en diens gezinsleden en ander onderzoek verrichten dat nodig wordt geacht". [...] Wat het onderzoek betreft dat de bevoegde nationale autoriteiten instellen naar de bewijskracht of de plausibiliteit van de bewijselementen en de verklaringen of uitleg die de gezinshereniger of het bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid heeft verstrekt, verlangt de vereiste individuele beoordeling dat die autoriteiten rekening houden met alle relevante elementen daaronder begrepen de leeftijd, het geslacht, de opleiding, de herkomst en de sociale positie van de gezinshereniger of van het betrokken gezinslid alsmede met de specifieke culturele aspecten, zoals eveneens gepreciseerd in punt 6.1.2. van de richtsnoeren" Zoals de advocaat-generaal in de punten 65, 66, 77, 79 en 81 van zijn conclusie heeft opgemerkt, volgt hieruit dat deze elementen, verklaringen en uitleg ten eerste objectief moeten worden beoordeeld aan de hand van zowel algemene als specifieke relevante, objectieve, betrouwbare, precieze en bijgewerkte informatie over de situatie in het land van herkomst, daaronder begrepen met name de wettelijke bepalingen en de wijze waarop deze worden toegepast, het functioneren van de administratieve diensten en eventueel het bestaan van tekortkomingen in bepaalde plaatsen of voor bepaalde groepen personen. Ten tweede moeten de nationale autoriteiten ook rekening houden met de persoon van de gezinshereniger of van zijn bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid, met de concrete situatie waarin zij zich bevinden en de bijzondere problemen waarmee zij worden geconfronteerd, zodat de eisen die kunnen worden gesteld aan de bewijskracht of de plausibiliteit van de elementen die de gezinshereniger of het gezinslid verstrekt, met name om aan te tonen dat het niet mogelijk is om officiële bewijsstukken van de gezinsband over te leggen, evenredig moeten zijn en moeten afhangen van de aard en het niveau van de problemen waaraan zij blootstaan. Volgens overweging 8 van richtlijn 2003/86 vraagt de situatie van vluchtelingen en personen die een subsidiaire bescherming genieten, immers bijzondere aandacht

wegens de redenen die hen ertoe hebben gedwongen hun land te ontvluchten en die hun beletten aldaar een normaal gezinsleven te leiden. Zo wordt in punt 6.1.2 van de richtsnoeren eveneens gepreciseerd dat de bijzondere situatie van vluchtelingen betekent dat het voor hen vaak onmogelijk of gevaarlijk is om officiële documenten in te dienen of contact op te nemen met de diplomatieke of consulaire instanties van 8 hun land van herkomst. Bovendien volgt uit de voorgaande overwegingen dat die nationale autoriteiten, indien de gezinshereniger de op hem rustende samenwerkingsplicht overduidelijk niet nakomt of indien op basis van objectieve elementen waarover de bevoegde nationale autoriteiten beschikken, duidelijk blijkt dat het om een frauduleus verzoek om gezinshereniging gaat, zijn verzoek mogen afwijzen. Is echter geen sprake van dergelijke omstandigheden, dan moet het ontbreken van officiële bewijsstukken waaruit de gezinsband blijkt en het eventuele gebrek aan plausibiliteit van de daarover gegeven uitleg, eenvoudigweg worden aangemerkt als elementen waarmee rekening moet worden gehouden bij de individuele beoordeling van alle relevante elementen van het geval en zijn de bevoegde nationale autoriteiten niet vrijgesteld van de in artikel 11, lid 2, van richtlijn 2003/86 opgenomen verplichting om rekening te houden met andere bewijzen". Artikel 41 van het Handvest omvat een zelfstandig recht om gehoord te worden als onderdeel van het recht op behoorlijk bestuur:

"1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim, de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden"

Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 86). Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon 9 ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

EVRM: Rechtspraak van het EHRM ivm art. 8 EVRM : Het EHRM gebiedt de lidstaten om de specifieke situatie van vluchtelingen in acht te nemen, en hun aanvraag soepeler te behandelen, zeker als er nog familieleden in gevaar zijn in het herkomstland. De rechtspraak van het EHRM is consequent zo dat bij de belangenafweging er afdoende rekening moet gehouden worden met de individuele situatie van de betrokken kinderen en hun leeftijd. In het arrest *Sen* gaf het Hof aan welke criteria meespelen: "Dans son analyse, la Cour prend en considération l'âge des enfants concernés, leur situation dans leur pays d'origine et leur degré de dépendance par rapport à des parents. » (EHRM, *Sen* t. Nederland, 2001, §37.) In het arrest *Tuquabo-tekle* t. Nederland omschreef het EHRM deze criteria verder. Het Hof oordeelde dat o.a. rekening moet worden gehouden met de redenen waarom een familielid zich in het gastland bevindt. Het feit dat het betrokken familielid in Nederland verbleef om er te ontsnappen aan een context van gewapend conflict en er asiel had aangevraagd, speelde een doorslaggevende rol. Ook de banden van het familielid met het gastland werden onderzocht. Het EHRM past deze soepelheid toe in haar recente rechtspraak en benadrukt de specifieke noden van begunstigen van internationale bescherming met betrekking tot gezinshereniging: "Toutefois, la Cour estime que, compte tenu de la décision intervenue quelques mois plus tôt d'accorder le statut de réfugié au requérant et après la reconnaissance de principe du regroupement familial qui lui avait été accordée, il était capital que les demandes de visas soient examinées rapidement, attentivement et avec une diligence particulière... A ce titre, elle estime que, dans les circonstances de l'espèce, pesait sur l'État défendeur l'obligation de mettre en oeuvre, pour répondre à la demande du requérant, une procédure prenant en compte les événements ayant perturbé et désorganisé sa vie familiale et conduit à lui reconnaître le statut de réfugié" (...) "La Cour rappelle que l'unité de la famille est un droit essentiel du réfugié et que le

regroupement familial est un élément fondamental pour permettre à des personnes qui ont fui des persécutions de reprendre une vie normale (voir le mandat du HCR, paragraphes 44 et 47 ci-dessus). Elle rappelle également qu'elle a aussi reconnu que l'obtention d'une telle protection internationale constitue une preuve de la vulnérabilité des personnes concernées (Hirsi Jamaa et autres c. Italie [GC], no 27765/09, § 155, CEDH 2012). Elle note à cet égard que la nécessité pour les réfugiés de bénéficier d'une procédure de regroupement familial plus favorable que celle réservée aux autres étrangers fait l'objet d'un consensus à l'échelle internationale et européenne comme cela ressort du mandat et des activités du HCR ainsi que des normes figurant dans la directive 2003/86 CE de l'Union européenne (paragraphes 45 et 47 ci-dessus). Dans ce contexte, la Cour considère qu'il était essentiel que les autorités nationales tiennent compte de la vulnérabilité et du parcours personnel particulièrement difficile du requérant, qu'elles prêtent une grande attention à ses arguments pertinents pour l'issue du litige, qu'elles lui fassent connaître les raisons qui s'opposaient à la mise en œuvre du regroupement familial, et enfin qu'elles statuent à bref délai sur les demandes de visa." (EHRM, Tanda-Muzinga vs. Frankrijk, n° 2260/10, 10 juli 2014, § 73-75; EHRM, Mugenzi vs. Frankrijk, n° 52701/09, §52-54.) Het Hof erkent hiermee de kwetsbaarheid van erkende vluchtelingen en subsidiair beschermden en meent dat een soepelere toepassing van de gezinsherenigingsprocedure zicht opdringt. Voor vluchtelingen is gezinshereniging immers essentieel om opnieuw een normaal leven te kunnen leiden.

Vluchtelingenconventie:

Artikel 12 van de Vluchtelingenconventie bepaalt:

"1. De persoonlijke staat van een vluchteling wordt beheerst bij de wet van het land van zijn woonplaats, of, indien hij geen woonplaats heeft, van het land van zijn verblijf.

2. De rechten welke een vluchteling vroeger heeft verkregen en welke uit de persoonlijke staat voortvloeien, in het bijzonder de rechten voortvloeiende uit het huwelijk, zullen door een Verdragsluitende Staat worden geëerbiedigd, behoudens dat, zo nodig, de vluchteling de bij de wet van die Staat vereiste formaliteiten moet vervullen. Deze bepaling is alleen van toepassing op rechten welke bij de wet van die Staat zouden zijn erkend indien de betrokkene geen vluchteling was geworden."

Staten worden vanwege de vluchtelingenstatus ertoe genoopt enige administratieve soepelheid aan de dag te leggen omtrent de staat van personen, waar het huwelijk ook toe behoort (zie Familierechtbank Luik, afdeling Luik, 16/1959/B, 27 januari 2017).

Toegepast op de bestreden beslissing:

Ofwel aanvaardt Uw Raad wat uiteengezet werd in het eerste middel, met name dat er niet kan beschouwd worden dat een authentieke buitenlandse akte werd voorgelegd in de zin van artikel 27 WIPR, ofwel aanvaardt Uw Raad dit niet en dient er te worden uitgegaan van een niet-erkende huwelijksakte als juridisch feit. In elk geval bevindt verzoeker zich in de situatie dat er geen officiële documenten kunnen worden voorgelegd die de huwelijksband bewijzen, hetgeen de toepassing vereist van artikel 11, §1, tweede lid Vw., wat van verwerende partij vergt dat de beslissing niet uitsluitend gebaseerd wordt op het ontbreken van de officiële documenten die het huwelijk aantonen maar dat conform artikel 12bis, §5 Vw. rekening dient gehouden te worden met andere geldige bewijzen die met betrekking tot die band in dit verband worden overgelegd, of conform artikel 12bis, §6 Vw. er over dient te worden gegaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht. Verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen van het dossier wanneer deze oordeelt over de geldigheid van 'andere geldige bewijzen'. De omzendbrief van 17 juni 2009 vermeldt daartoe als voorbeelden: "De "andere bewijzen" van de huwelijksband of het partnerschap zijn, met name :

- Akte van traditioneel huwelijk, indien een akte van een burgerlijk huwelijk niet kan worden voorgelegd;
- Notariële akte, gehomologeerd door de bevoegde overheid;
- Religieuze akte;
- Nationale identiteitskaart die de huwelijksband of het partnerschap vermeldt;
- Uittreksel van huwelijksakte of partnerschapsakte;
- Vervangend vonnis;"

De Europese Commissie somt in zijn richtsnoeren nog een breder gamma aan voorbeelden op van 'andere bewijsmiddelen', zoals schriftelijke/mondelinge verklaringen van de indieners, gesprekken met de gezinsleden of onderzoek naar de situatie in het buitenland: "Deze verklaringen kunnen dan bijvoorbeeld worden bevestigd door ondersteunend bewijsmateriaal zoals documenten, audiovisueel materiaal, documenten of fysieke bewijsstukken (zoals diploma's en afschriften van banktransacties) of kennis van specifieke feiten" (Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, 3 april 2014, COM (2014) 210 Final, p. 23). Myria wijst op de richtlijnen van UNHCR (UNHCR, The "Essential Right" to Family Unity of Refugees and Others in Need of International Protection in the Context of Family Reunification, januari 2018, p. 73 en p. 76) en vermeldt dat men ook kan "denken aan getuigenissen van derden, het gehoorverslag van een asielzoeker bij het CGVS,

rapporten van internationale organisaties, verklaringen op eer of een door een notaris gecertificeerde verklaring over alle gegevens van de familieleden." (MYRIA, Migratie in cijfers en in rechten 2018, https://www.mvria.be/files/MIGRA2018_NL_H5.pdf, pg. 94). Verzoekers vrouw heeft vermeld bij de DVZ in tempore non suspectu, in kader van haar asielaanvraag, dat ze religieus gehuwd is met verzoeker sinds 2010. Het is een essentieel deel van haar asielaanvraag en het CGVS heeft dit onderzocht en als geloofwaardig beschouwd. Er worden door verwerende partij enkele feitelijkheden opgesomd, doch er wordt niet aangegeven waarom deze zouden bijdragen tot een weigering van de afgifte van het gevraagde visum (RvV, nr. 220 288 van 25 april 2019) Zoals Uw Raad al gesteld heeft is het niet duidelijk waarom het niet weten van een geboortedatum abnormaal zou zijn of waarom dit zou bijdragen aan een negatieve beslissing inzake de visumaanvraag (RvV, nr. 220 288 van 25 april 2019)

Dat verzoeker en zijn vrouw uit hetzelfde dorp komen kan niets nuttigs zeggen over hun relatie, hoogstens impliceert het dat ze elkaar wellicht voor het huwelijk al kenden. Dat verzoekers ouders de ouders van de referentiepersoon om haar hand gevraagd hebben is ook niet relevant. De referentiepersoon heeft effectief 7 broers/zussen. Ze had aan de DVZ verklaard dat ze er zes had omdat ze dacht dat ze gevraagd werd naar haar familieleden in Eritrea. De zevende, een broer, bevindt zich immers in Zwitserland. Dat heeft ze ook bevestigd aan het CGVS. Dat er na het huwelijk een klein feest geweest zou zijn lijkt ook niet relevant te zijn. De verzoeker en zijn vrouw elkaar laatst in oktober 2010 zagen duidt niet op een gebrek aan gezinsleven. Het is aan verwerende partij om rekening te houden met objectieve informatie over hoe het leven in Eritrea is, welke risico's de inwoners van dat land boven het hoofd hangen, hoeveel Eritrese burgers zich gedwongen zien te vluchten, hoe moeilijk en gevaarlijk die vlucht is, hoe weinig bewegingsvrijheid de inwoners hebben, hoe onwettig het is het land zonder toestemming te verlaten, welke straffen daarop staan etc. Zowel verzoeker als zijn partner zijn vervolging ontvlucht. Het absolute minimum in dergelijke dossiers is dat verwerende partij die context mee in rekening brengt en extra flexibiliteit aan de dag legt. Hetzelfde geldt voor het parket dat in het advies doet uitschijnen alsof verzoeker en zijn vrouw alle keuzevrijheid in de wereld hadden om te kiezen waar ze hun gezinsleven gingen beleven in plaats van rekening te houden met hoe het leven in Eritrea is, welke risico's de inwoners van dat land boven het hoofd hangen, hoeveel Eritrese burgers zich gedwongen zien te vluchten, hoe moeilijk en gevaarlijk die vlucht is, hoe weinig bewegingsvrijheid de inwoners hebben, hoe onwettig het is het land zonder toestemming te verlaten, welke straffen daarop staan, hoe het onmogelijk is voor Eritreërs in Israël om herenigd te worden met hun partner, etc. Dat verzoeker ten kwade wordt geduid dat hij niet zou weten met wie zijn vrouw Eritrea ontvlucht is, valt niet te begrijpen. Verwerende partij moet rekening houden met het feit dat de scheiding tussen verzoeker en zijn vrouw geheel artificieel is en buiten hun toedoen is, maar te maken heeft met gedwongen migratie omwille van vervolging, het beleid van de Staat Israël en al sinds het indienen van de visumaanvraag het beleid van de Belgische Staat. Verzoeker werd zodra zijn vrouw een paspoort als vluchteling te pakken kreeg door haar bezocht in Israël. Het wordt verder niet verduidelijkt waarom de verzoeker en zijn partner te weinig kennis zouden hebben van elkaars personalia, waarom er weinig relatiebewijzen zijn en wat de speculatie ertoe dat verzoeker met 'meerdere vrouwen contact' zou kunnen houden, wat het geval niet is. Verweerder blijft in deze in gebreke concreet aan te geven waarom deze overgemaakte stukken zouden getuigen van "weinig bewijzen" van het huwelijk en de relatie. Wat betreft de verwijzing naar het feit dat de referentiepersoon minderjarig zou geweest zijn ten tijde van het huwelijk, is het onduidelijk welk gewicht hieraan gegeven wordt. De Familierechtbank in Luik heeft reeds geoordeeld voor een 13 huwelijk tussen 2 personen in een gelijkaardige situatie dat de rechter rekening houdt met het verloop van de tijd en het actueel karakter van de openbare orde beklemt. Het meisje was ondertussen 22 jaar (op het moment van de visumaanvraag was ze 20 jaar) en haar echtgenoot is maar drie jaar ouder dan haar: "Compte tenu de l'age actuel de la requérante somalienne, la reconnaissance en Belgique de son mariage somalien avec le somalien (...) ne heurte pas nos principes fondamentaux." (Famrb. Luik 25 mei 2018, Tijdschrift@ipr.be 2018/2, 94, Rev.dr.étr. 2018, nr. 198, 330, noot P. WAUTELET, "Un mariage somalien et minorité des époux: une question de principe et de méthode".) Verwerende partij houdt geen rekening met de situatie, repressie en vervolging in Eritrea en de moeilijke administratie, humanitaire en veiligheidssituatie waarin verzoeker en zijn vrouw zich bevonden. Elke man van verzoekers leeftijd vreest een gedwongen legerdienst in Eritrea, en riskeert het slachtoffer worden van buitensporige gerechtelijke vervolging omwille van illegale grensoverschrijding. Objectieve landeninformatie toont de mensonwaardige omstandigheden aan waarin men deze militaire dienstplicht van onbepaalde duur dient te vervullen. "The mandatory national service continued to be extended indefinitely despite the government's promise in 2014 to end the system of unlimited service. Significant numbers of national service conscripts remained in open-ended conscription, some for as long as 20 years. Although under the law the minimum conscription age was 18, in practice children continued to be subjected to military training under the requirement that they undergo grade 12 of secondary school at the Sawa National Service training camp. There they faced harsh living conditions, military-style discipline and weapons training. (...) Conscripts were paid low wages and had limited and

arbitrarily granted leave allowances which, in many cases, disrupted family life. They served in the defence forces and were assigned to agriculture, construction, teaching, the civil service and other roles. There was no provision for conscientious objection. Older people continued to be conscripted into the "People's Army", where they were given a weapon and assigned duties under threat of punitive repercussions. Men of up to 67 years of age were conscripted." (Amnesty International, Amnesty International Report 2016/17 - Eritrea, 22 February 2017, <http://www.refworld.org/docid/58b034003f.htm>) Het 'Country Policy and Information Note - Eritrea: National service and illegal exit' bevestigt uitgebreid het risico dat verzoeker loopt op een mensenwaardige behandeling tijdens de verplichte dienstplicht (United Kingdom: Home Office, Country Policy and Information Note - Eritrea: National service and illegal exit, 25 October 2016, Version 4.0e, <http://www.refworld.org/docid/5852c5c44.htm>). Daarnaast loopt verzoeker het risico op langdurige detentie in onmenselijke omstandigheden omwille van illegale grensovergang: "The right of people to leave the country was restricted. The authorities continued to prohibit those aged between five and 50 years from travelling abroad and anyone attempting to leave through borders was subject to arbitrary detention." (Amnesty International, Amnesty International Report 2016/17 Eritrea, 22 February 2017, <http://www.refworld.org/docid/58b034003f.htm>) The EASO Eritrea Country Focus report of May 2015 ('the May 2015 EASO Report'), citing Proclamation 24/1992, an interview with Representatives of the Department for Immigration and Nationality by the Swiss Federal Office for Migration during a 2013 technical mission and a response by the Research Directorate of the Canadian Immigration and Refugee Board (IRB) stated: 'According to Proclamation 24/1992, a valid passport, an exit visa and an international health certificate are required in order to leave Eritrea legally. The EASO report citing the same Proclamation stated: 'Violations of the exit rules laid down in Proclamation 24/1992 or attempts to cross the border illegally or to help others to do so are — according to the law — punishable by prison sentences of up to five years and/or fines of up to 10.000 birr', 197 16.1.2. The UN Report of the Commission of Inquiry on Human Rights in Eritrea, published 4 June 2015 ('the UNCOI report 1'): 'Proclamation No. 82/1995 regulating national service prohibits Eritrean citizens of military age to go abroad unless they can prove that they have fulfilled their national service duty or that they are permanently exempted. They might also show their registration card and leave a bond of 60,000 Nakfa [c. £3,600/198] as security that they will return to Eritrea to perform their national service when they will be called for conscription. However, the system that was supposed to deliver registration cards to citizens ahead of their national service has never been put in place. Proclamation No. 82/1995 also obliges applicants for a visa to identify another person as "guarantor". The guarantor commits to pay a specified amount should the visa holder not come back to the country/ (United Kingdom: Home Office, Country Policy and Information Note - Eritrea: National service and illegal exit, 25 October 2016, Version 4.0e, <http://www.refworld.org/docid/5852c5c44.html>) Het objectieve risico op vervolging dat verzoeker bij een terugkeer naar Eritrea loopt, blijkt uit het laatste rapport van Human Rights Watch (Human Rights Watch, World Report 2017 - Eritrea, 12 January 2017, <http://www.refworld.org/docid/587b5848a.htm>) I: "A Swiss immigration fact-finding mission to Asmara, Eritrea's capital, in March, however, concluded "proof of improved human rights conditions is still missing" and that involuntary returnees could count on imprisonment and perhaps torture. In October, an appellate tribunal in the United Kingdom held that Eritreans of draft age who left the country illegally and are involuntary returned to Eritrea "face a real risk of persecution, serious harm or ill-treatment"; these abuses, the decision said, violate the European Convention on Human Rights. The UK Home Office amended its immigration policy to conform to the tribunal's holding. In May, Sudan expelled over 400 Eritrean refugees and asylum seekers to Eritrea. Most were promptly incarcerated according to Col witnesses." Verwerende partij heeft geen rekening gehouden met wat het EHRM omschrijft in Tanda-Muzinga als "les événements ayant perturbé et désorganisé sa vie familiale et conduit à lui reconnaître le statut de réfugié"(--) », wel integendeel. Volgens het EHRM moet er bij een gezinshereniging met een vluchteling, rekening gehouden worden met «andere bewijselementen» die overeenkomen met de coherente verklaringen over de familiebanden sedert de asielaanvraag bij de asielinstanties (EHRM, Tanda-Muzinga t. Frankrijk, 10 juli 2014, nr. 2260/10, §79; EHRM, Mugenzi t. Frankrijk, 2014, 10 juli 2014, 52701/09, §59). Het EHRM verwijst in deze arresten ook naar zijn rechtspraak inzake het voordeel van de twijfel dat wordt toegepast op asielzoekers gezien de bijzondere situatie waarin zij zich bevinden, moeten zij in veel gevallen het voordeel van de twijfel krijgen wanneer men de geloofwaardigheid van hun verklaringen en de documenten die ter ondersteuning daarvan worden ingediend, beoordeelt (EHRM, F.N. en anderen t. Zweden, 18 december 2012, nr. 28774/09, §67 en EHRM, Mo.P.t. Frankrijk, 30 april 2013, nr. 55787/09 in EHRM, TandaMuzinga t. Frankrijk, 10 juli 2014, nr. 2260/10, §69 en EHRM, Mugenzi t. Frankrijk, 2014, 10 juli 2014, 52701/09, §47) Verwerende partij schendt het recht op gezinsleven van verzoeker met zijn partner. Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane

feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624). Het hiermee samenhangende redelijkheidsbeginsel vereist een discretionaire bevoegdheid in hoofde van het bestuur waarbij men zich op zicht van de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van haar keuze in de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Verwerende partij schendt de motiveringsplicht. Uit de feitelijke elementen die verwerende partij opsomt blijkt niet waarom dit zou moeten leiden tot een beslissing visumweigering. De gegeven motieven zijn vaag en voor verzoeker onbegrijpelijk. Dat verwerende partij de situatie in Eritrea en in Israël voor Eritrese vluchtelingen niet in kaart brengt is onzorgvuldig en leidt tot een onredelijke lezing van het administratief dossier. Verwerende partij slaagt er ook niet de zorgvuldigheidsplicht te respecteren en alle relevante omstandigheden eigen aan het geval in rekening te brengen bij de beslissingname. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

DERDE MIDDEL: Schending van artikel 47 van het Handvest van Grondrechten van de Europese Unie, schending van artikel 8 EVRM juncto artikel 13 EVRM, schending van artikel 10 en 11 van de Grondwet. Volgens de vaste rechtspraak van Uw Raad heeft Uw Raad de bevoegdheid niet de weigering erkenning van een huwelijk te onderzoeken, ook niet incidenteel, hetgeen conform artikel 27 WIPR een bevoegdheid is voor de Rechtbank van Eerste Aanleg. Er dient evenwel opgemerkt te worden dat het feit dat verzoeker en de referentiepersoon zich tot de burgerlijke rechtbank dienen te wenden om de niet erkenning van het huwelijk aan te vechten niet een louter 'ongemak' betreft (zie H. CALIKOGLU, hoger), maar op een fundamentele wijze de effectiviteit van het rechtsmiddel aantast en hun recht op gezinshereniging als partner van een vluchteling en het gelijkheidsbeginsel ondergraaft. De burgerlijke rechtbank kampt met een enorme achterstand en het duurt makkelijk meer dan anderhalf jaar tot twee jaar om een zittingsdag te krijgen in dergelijke dossiers. De procedure bij de burgerlijke rechtbank werkt daarenboven niet schorsend, en de beslissing tot niet-erkenning kan niet geannuleerd worden. Bijgevolg kan ook de weigering van het visum niet geannuleerd worden voor wat dat deel van de beslissing betreft, en kan de erkenning van het huwelijk er niet toe leiden dat verzoekers dossier weer in dezelfde staat wordt gesteld alsof de bestreden beslissing niet genomen werd, en gaat de mogelijkheid verloren een beroep te doen op de termijn van een jaar voorzien in artikel 10, §2, 5e lid Vw. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van Unierecht, met name de Gezinsherenigingsrichtlijn. Het handvest van Grondrechten van de Europese Unie is dan ook van toepassing. Artikel 47 van het Handvest voorziet in recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht. Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte. Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Artikel 13 van het EVRM voorziet samen met artikel 8 van het EVRM in een effectief rechtsmiddel voor schendingen van het recht op gezinsleven. Verzoeker geniet geen doeltreffende voorziening in rechte. De procedure bij het burgerlijk gerecht voorziet niet in een redelijk termijn. Het feit dat de beroepstermijn vele malen langer is dan de maximumduur voor de behandeling van de visumaanvraag zelf is onredelijk. Maar bovenal is de voorziening in rechte niet doeltreffend. De procedure bij het burgerlijke gerecht kan de bestreden beslissing, die voornamelijk gestoeld is op de niet-erkenning van het huwelijk, niet annuleren. Dit wilt zeggen dat de visumweigering in de bestreden beslissing, ongeacht de beslissing in beroep bij het burgerlijke gerecht tegen de niet-erkenning van het huwelijk, blijft bestaan. De bestreden beslissing wordt er niet door beïnvloed, kan er niet door beïnvloed worden en het rechtsmiddel mist dan ook wat dat essentieel deel betreft, elk effect. Gelet op het feit dat verzoeker omwille van het feit dat zijn vrouw de vluchtelingenstatus heeft en er binnen de termijn van een jaar voorzien in artikel 10, §2, 5e lid Vw. een visumaanvraag werd ingediend, was verzoeker vrijgesteld van de voorwaarde aan te tonen dat zijn vrouw aan de stabiele en toereikbare inkomstenvoorwaarde voldeed, over voldoende ziekteverzekering beschikt en over voldoende huisvesting beschikt. Gelet op het feit dat wat de erkenning van het huwelijk betreft, de voorziening in

rechte bij het burgerlijk gerecht niet in een annulatiemogelijkheid van de visumweigering voorziet, kan verzoeker bij een gunstige uitkomst van de procedure bij het burgerlijke gerecht enkel een nieuwe visumaanvraag indienen, waarbij hij niet langer zal vrijgesteld worden aan te tonen dat zijn vrouw aan de stabiele en toereikbare inkomstenvoorwaarde voldoet, over voldoende ziekteverzekering beschikt en over voldoende huisvesting beschikt. Dit is een reëel nadeel dat het recht op gezinshereniging bemoeilijkt en waarvoor de procedure bij de burgerlijke rechtbank geen enkel soelaas biedt. Het rechtsmiddel is dan ook niet effectief. Het maakt ook een schending uit van het gelijkheidsbeginsel. Het gelijkheidsbeginsel houdt in dat de wet vergelijkbare gevallen gelijk dient te behandelen. Er mag geen verschil in behandeling worden ingesteld tussen categorieën die zich in een vergelijkbare situatie bevinden. Omgekeerd mogen wezenlijk verschillende categorieën niet identiek behandeld worden. Niet vergelijkbare gevallen dienen dus verschillend behandeld te worden. Een verschil in behandeling (of een gelijke behandeling van niet vergelijkbare gevallen) kan enkel gerechtvaardigd zijn als het op een objectief criterium berust en het redelijk verantwoord is. Dit dient te worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de gevolgen van de betwiste maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen. Ook dient er een evenredig verband te bestaan tussen de aangewende middelen en het beoogde doel (Arbitragehof 13 oktober 1989, nr. 23/89). Echtgenoten van personen met onbeperkt verblijfsrecht die ook internationale bescherming genieten worden door de wet voordeliger behandeld dan echtgenoten van personen met onbeperkt verblijfsrecht die geen internationale bescherming genieten. Op dat vlak stelt zich geen probleem, het gaat immers om verschillende situaties die verschillend behandeld worden. De reden voor de voordelige behandeling wegens de vluchtelingenstatus is objectief en redelijk verantwoordbaar. Maar waar het de uitoefening van rechtsmiddelen betreft en de gevolgen ervan wordt het gelijkheidsbeginsel wel degelijk geschonden gezien ongelijke situaties gelijk behandeld worden zonder dat dit objectief en redelijk rechtvaardigbaar is. Immers bij echtgenoten of partners van personen met een onbeperkt verblijfsrecht in België die geen internationale bescherming genieten stelt de situatie zich niet dat het uitputten van de voorziening in rechte bij de burgerlijke rechtbank tegen de niet-erkenning van het huwelijk gepaard gaat met het verlies van een mogelijkheid zich nog te beroepen op het voordeel van de vrijstelling aan te tonen aan de boven vermelde voorwaarde, terwijl echtgenoten of partners van personen met een onbeperkt verblijfsrecht in België die internationale bescherming genieten als gevolg van het beroep tegen de visumweigering omdat de DVZ het huwelijk niet erkent de mogelijkheid verliezen zich bij een erkenning van het huwelijk in beroep nog te beroepen op dezelfde voorwaarden als diegene die golden toen ze de visumaanvraag ingediend hebben. Dit schendt het gelijkheidsbeginsel zoals vervat in artikel 10 en 11 van de Grondwet. Er dient in de beoordeling van dit middel rekening gehouden wordt het feit dat het inwinnen van het advies van het parket en het niet-erkennen van een huwelijk slechts een handigheidje inhoudt wat verwerende partij toelaat om een deel van de bestreden beslissing buiten de hervormingsbevoegdheid van Uw Raad te houden. Zoals vermeld in het eerste middel is er immers geen buitenlandse authentieke akte voorhanden die voorgelegd werd aan de verwerende partij in de zin van artt. 27 en 30 WIPR. Een tweede zaak waaruit blijkt dat het om een schijnmanoeuvre gaat van de verwerende partij is de figuur van het schijnhuwelijk. Een huwelijk is een schijnhuwelijk indien een van beide partners op het moment van de huwelijksluiting uitsluitend een verblijfsrechtelijk voordeel voor ogen had. Wanneer twee personen in Somalië huwen, en geen van beide personen een verblijfsrecht in België heeft, is het manifest duidelijk dat het onder geen geval om een schijnhuwelijk kan gaan, gelet op het feit dat er geen sprake is van een verblijfsvoordeel dat op dat moment in het vershot ligt. ”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze bepalingen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In voorliggende zaak kunnen de determinerende motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen, zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetbepalingen, duidelijk gemotiveerd dat het door verzoeker met een in België erkende vluchteling afgesloten huwelijk niet wordt erkend in België en verzoeker bijgevolg geen recht op verblijf kan ontlenen aan artikel 10, § 1, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Hiervoor wordt aansluiting gezocht bij de inhoud van een advies dat de procureur des Konings opstelde met betrekking tot het in

het buitenland afgesloten huwelijk. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoeker in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Verzoeker toont een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 niet aan.

Verzoeker legt ter ondersteuning van zijn visumaanvraag een buitenlandse huwelijksakte voor, van een huwelijk dat op 16 januari 2010 in Eritrea werd afgesloten. Verweerder weigert de voorgelegde buitenlandse huwelijksakte te erkennen in België. Hiervoor wordt verwezen naar artikel 27 van het Wetboek van internationaal privaatrecht (hierna: het WIPR), en naar de artikelen 18 en 21 van ditzelfde wetboek waarnaar in artikel 27 wordt verwezen, alsook naar artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij in de eerste plaats stelt dat er een buitenlandse authentieke akte werd voorgelegd, bijgevolg toepassing maakt van artikel 27 van het WIPR, vervolgens rekening houdt met de artikelen 18 en 21 van het WIPR en dan overgaat tot een onderzoek overeenkomstig artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek, waarvoor zij uitdrukkelijk verwijst naar het advies van de procureur des Konings. In casu werd echter een niet gelegaliseerd document voorgelegd, waardoor de verwerende partij geen toepassing kon maken van artikel 27 van het WIPR.

Artikel 27 van het WIPR luidt als volgt:

“§ 1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.

De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid.

Artikel 24 is, voorzover nodig, van toepassing. Ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, kan beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23.

Het beroep wordt ingesteld bij de familierechtbank indien de buitenlandse authentieke akte een bevoegdheid als bedoeld in artikel 572bis van het Gerechtelijk Wetboek betreft. (...)”

Artikel 30 van het WIPR, dat verzoeker aanvoert, luidt als volgt:

“1. Een buitenlandse rechterlijke beslissing of authentieke akte moet worden gelegaliseerd om in België geheel of bij uittreksel, in origineel of bij afschrift, te worden voorgelegd. De legalisatie bevestigt slechts de echtheid van de handtekening, de hoedanigheid waarin de ondertekenaar van het stuk heeft gehandeld en, in voorkomend geval, de identiteit van het zegel of de stempel op het stuk.

§ 2. De legalisatie wordt gedaan :

1° door een Belgische diplomatieke of consulaire ambtenaar die geaccrediteerd is in de Staat waar de beslissing is gewezen of de akte is opgesteld;

2° bij gebreke hiervan, door een diplomatieke of consulaire ambtenaar van de buitenlandse Staat die de belangen van België in die Staat behartigt;

3° bij gebreke hiervan, door de Minister van Buitenlandse Zaken.

§ 3. De Koning bepaalt de nadere regels van de legalisatie.”

Uit deze twee bepalingen blijkt dat de erkenning van buitenlandse aktes door een overheid vereist dat het gaat om een authentieke akte die voldoet aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid, waarvan de legalisatie het bewijsmiddel vormt. In casu ligt geen gelegaliseerde huwelijksakte voor. Verweerder toont noch in de bestreden beslissing noch in de nota met opmerkingen aan dat dergelijke akte, bij ontstentenis van legalisatie, toch ressorteert onder het toepassingsgebied van de erkenningsprocedure, zoals voorzien in artikel 27 van het WIPR. Verweerder besluit in de nota: *“de vraag of de voorgelegde religieuze huwelijksakte een akte is die al dan niet aan de controle van artikel 27 WIPR moet onderworpen worden, is hoe dan ook van ondergeschikt belang. Het is immers zo dat ook bij gebrek aan de vereiste officiële stukken die de gezinsband bewijzen, de overheid dient over te gaan tot een algehele beoordeling van alle relevante factoren en omstandigheden waarna zij het verzoek nog steeds kan afwijzen indien duidelijk blijkt dat er sprake is van een frauduleus verzoek om gezinsherenging.”*

Artikel 11, tweede lid van de Gezinsherenigingsrichtlijn stelt immers: *“Wanneer een vluchteling geen officiële bewijsstukken kan overleggen waaruit de gezinsband blijkt, nemen de lidstaten ook andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking, die overeenkomstig het nationale recht worden beoordeeld. Een beslissing tot afwijzing van het verzoek mag niet louter gebaseerd zijn op het ontbreken van bewijsstukken.”*

De omstandigheid dat in de bestreden beslissing niet uitdrukkelijk melding wordt gemaakt van artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet, verhindert niet dat het onderzoek dat de verwerende partij heeft gevoerd kan worden beschouwd als een onderzoek in het kader van dit artikel.

Artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 5 Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die met betrekking tot die band worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast.

§ 6 Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren.”

In casu wordt een uitgebreide feitelijke motivering gegeven waarom de erkenning van desbetreffend huwelijk, dat kennelijk niet is gericht op het stichten van een duurzame levensgemeenschap, zou leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de Belgische openbare orde en waarom bijgevolg verzoeker het visum gezinshereniging dient te worden geweigerd. Er kan vastgesteld worden dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met alle stukken en elementen die met betrekking tot het bestaan van de verwantschapsband worden overgelegd en dat er zelfs werd overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die wordt vervoegd. In dat opzicht wordt eraan herinnerd dat het Bestuur over een ruime beoordelingsvrijheid beschikt: de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

In de bestreden beslissing worden tal van elementen aangereikt, om te besluiten tot de weigering van de afgifte van het gevraagde visum. Onder meer wordt gewezen op het feit dat het huwelijk volgens betrokkenen een gearrangeerd huwelijk (door hun ouders) betreft waarbij er ook een bruidsschat werd betaald, dat betrokkenen op 4 oktober 2010 elkaar voor het laatst zouden gezien hebben, dat verzoeker inderdaad naar Ethiopië vertrok zonder dat zijn echtgenote hiervan afwist en zonder dat hij wilde dat zijn vrouw hem zou vergezellen. Zijn echtgenote verbleef in Eritrea tot oktober 2016 en vroeg in augustus 2017 asiel aan. Ze hebben elkaar intussen al meer dan 8 jaar nog steeds niet teruggezien. Van een echt huwelijksleven is er tot op heden dus nog steeds geen sprake geweest en het is dan ook vreemd dat ze nu ineens na al die jaren terug een gezin zouden willen vormen. Bovendien is het ook een objectieve vaststelling dat verzoeker de geboortedatum van zijn echtgenote niet kent en dat hij niet weet hoeveel broers en zussen de echtgenote exact heeft. Er is ook geen enkele foto waar zij met hun beiden op staan en in het algemeen worden er simpelweg weinig relatiebewijzen voorgelegd. De Raad merkt ambtshalve op dat de procedure van inquisitoriale aard is. Het Procedurereglement van de Raad voorziet niet in de mogelijkheid tot het neerleggen van bijkomende stukken nadat het verzoekschrift is ingediend. Bijgevolg dienen stukken, die niet door het Procedurereglement voorzien zijn, zoals in casu de bijkomende stukken neergelegd ter terechtzitting uit de debatten geweerd te worden.

In de mate waarin het werkelijk en rechtstreekse voorwerp van het middel inhoudt dat de Raad gevraagd wordt na te gaan of de bevoegde gemachtigde onterecht verzoekers huwelijk als in strijd met

de openbare orde heeft verklaard daar in hoofde van verzoeker het doel het verwerven van een verblijfsrecht in België betreft, moet worden opgemerkt dat de Raad geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht (J. SALMON, Le Conseil d'Etat, Brussel, Bruylant, 1994, 249 en 387). Wanneer de gemachtigde beslist om met toepassing van de bepalingen van het WIPR en het BW de erkenning van een huwelijk te weigeren omdat het naar het oordeel van de procureur des Konings om een schijnhuwelijk gaat en deze beslissing betwist wordt door een van de echtelieden, die in wezen stelt dat het huwelijk als rechtsgeldig dient aanvaard te worden in België en dat het recht om te huwen beknót wordt, dan ontstaat evenwel een geschil over een burgerlijk recht (cf. Cass. 13 april 2007, C.06.0334.N). Het onderdeel van het middel van verzoeker dat ertoe strekt aan te tonen dat het bestuur zijn huwelijk ten onrechte niet als rechtsgeldig heeft beschouwd en dat de Raad noopt om te oordelen over het al dan niet geschonden zijn van burgerlijke rechten, is, gezien de bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en rechtbanken en de administratieve rechtscolleges voorzien in de artikelen 144 en 145 van de Grondwet, dan ook onontvankelijk (RvS 8 maart 2002, nr. 104.512; RvS 7 oktober 2008, nr. 186.878). Er dient daarenboven op gewezen te worden dat de wetgever, in artikel 27, § 1, vierde lid van het WIPR ook uitdrukkelijk heeft gesteld dat de rechtbank van eerste aanleg bevoegd is om te oordelen aangaande betwistingen inzake de geldigheid van een buitenlandse authentieke akte. Het komt de Raad derhalve geenszins toe om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief van de overweging van de gemachtigde dat het huwelijk van verzoeker in België niet erkend wordt (RvS 25 februari 2009, nr. 190.806; RvS 28 mei 2009, nr. 193.626). Gelezen in deze zin is het middel niet ontvankelijk.

Daarenboven stelt de Raad op basis van de bestreden beslissing vast dat de weigering tot afgifte van het visum gezinshereniging steunt op de vaststelling dat het huwelijk niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap, maar dat het een schijnhuwelijk betreft. Gelet op het hierboven gestelde volstaat te dezen de vaststelling dat de beslissing de juridische en feitelijke overwegingen bevat waarop ze gesteund is en dat het niet kennelijk onredelijk voorkomt om op basis van het geheel van de gedane vaststellingen, het visum gezinshereniging te weigeren. In de bestreden beslissing wordt een opsomming gegeven van een aantal feiten waaruit de verwerende partij afleidt dat het gesloten huwelijk niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap, doch een schijnhuwelijk betreft. De Raad wijst erop dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde in deze kwestie het advies ingewonnen heeft van het parket van de procureur des Konings te Brussel dat op basis van de elementen overgemaakt door de Dienst Vreemdelingenzaken en het gevoerde politieonderzoek in België besluit dat het huwelijk niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap en dat het een schijnhuwelijk betreft. Het betrokken advies bevindt zich in het administratief dossier. Op basis van het geheel van de elementen uit het administratief dossier, alsook het advies van de procureur des Konings, kon de gemachtigde op redelijke wijze besluiten dat verzoekers huwelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap.

Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift tot het uiten van kritiek op het advies van de procureur des Konings en de wijze waarop diens onderzoek werd uitgevoerd.

Het feit dat verzoeker het niet eens is met de werkwijze van de procureur des Konings en de feiten opgesomd in zijn advies volstaat evenwel niet om de onwettigheid van de bestreden beslissing aan te tonen. Nogmaals dient te worden benadrukt dat het niet aan de Raad toekomt om het advies gegeven door de procureur des Konings te gaan beoordelen, evenmin kan de Raad zich uitspreken over de gevolgde werkwijze. De Raad acht het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij rekening houdend met het negatief advies van de procureur des Konings en diens besluit dat het in casu een schijnhuwelijk betreft, aan verzoeker weigert om een visum gezinshereniging toe te kennen. Verzoeker toont niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een niet correcte feitenvinding, noch toont verzoeker hiermee aan dat de gemachtigde kennelijk onredelijk te werk is gegaan toen hij op grond van het geheel van de in de bestreden beslissing vastgestelde gegevens tot het besluit kwam dat het huwelijk van verzoeker niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap.

In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid immers slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, met andere woorden wanneer de beslissing manifest onredelijk is, wat in casu niet het geval is. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuiniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Waar verzoeker artikel 13 van het EVRM, artikel 47 van het Handvest van Grondrechten van de Europese Unie, en het gelijkheidsbeginsel geschonden acht omdat de uitkomst van een eventuele procedure bij de burgerlijke rechtbank tot nietigverklaring van weigering tot erkenning van een huwelijk geen rechtstreeks gevolg heeft voor de weigering tot afgifte van een visum gezinshereniging en omdat hij de mogelijkheid verliest om zich bij een erkenning van het huwelijk in beroep nog te beroepen op dezelfde voorwaarden als diegene die golden toen ze de visumaanvraag ingediend hadden, dient geantwoord dat deze discussie in iedere hypothese totaal vreemd is aan, en geen enkele afbreuk kan doen aan de wettelijke grondslag van de bestreden beslissing, met name dat het huwelijk niet erkend wordt en het recht op gezinshereniging niet geopend wordt. Verzoeker heeft geen procedure ingeleid bij de burgerlijke rechtbank, laat staan dat het huwelijk erkend werd door de burgerlijke rechtbank.

Gelet op de inhoud van de bestreden beslissing, toont de verzoekende partij niet aan over een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM te beschikken met de persoon in functie van wie die visumaanvraag werd ingediend. Uit de bovenstaande bespreking van de andere onderdelen van het middel blijkt dat verzoeker niet aantoonde dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een niet correcte feitenvinding, noch toont verzoeker hiermee aan dat de gemachtigde kennelijk onredelijk te werk is gegaan toen hij op grond van het geheel van de in de bestreden beslissing vastgestelde gegevens tot het besluit kwam dat het huwelijk van verzoeker niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap. Tevens zet verzoeker op geen enkele wijze uiteen in welke zin de verwerende partij een positieve verplichting zou hebben om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). In zoverre dit onderdeel van het middel ontvankelijk is, stelt de Raad vast dat geen schending van artikel 8 van het EVRM wordt aangetoond.

De door verzoeker aangehaalde bepalingen en beginselen worden niet geschonden. De drie middelen, in de mate dat zij ontvankelijk zijn, zijn niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend negentien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC